

Історія Аромуса

Ярослав Цьома

Цей твір подано зі збереженням пунктуації та орфографії автора

ТОМ 1

ЛЕГЕНДА

Одного разу, коли у світі ще не існувало нічого, Бог створив яйце. Через десятки років зненацька вилупився дракон. Через десять місяців дракон оволодів небаченою силою і створив світ, світ прекрасний, великий, навіть людей створив, але в ньому була магія. Дракон зрозумів, що йому навіть не зрівнятися із силою, якою можуть володіти люди, і створив своє тіло людське. Але зрозумів, що цього недостатньо, і створив вищих істот: героїв меча, лука, його сестру Стрілу і Тризуб. Вони повинні були охороняти світ, а щоб вони йому підкорялися, він створив Королеву Тьми. Вона володіла заклинанням підкорення.

Його прогнози не були ідеальними, і замість того, щоб створити послуги, він створив ворогів. Королева Піти зібрала повстання, в яке ввійшли як герої, так і половина населення планети, на якій царював дракон. Повстання, яке набирало силу понад чотири місяці. Як би дивно не було, вони перемогли. Але якою ціною: померло 3/4 людей, повстанців, і героя лука зі своєю сестрою, і героя Тризуба, та героя меча, і Королева Тьми вижили за допомогою серця дракона. Королева змогла провести ритуал воскресіння.

ТОМ 2

МІСІЯ ВОСКРЕСІННЯ

— Ти думаєш, впораєшся з цим заклинанням?

— Мані, можливо, не вистачить, але тому я тебе і покликала.

— Як же ти хитра лисиця! Ну добре, починає вже.

— Ерenum квантум ероніmus соран'є, — сказала королева темряви.

Все закрутилося в центрі піктограми, в один момент вдарило більше десяти блискавок, а потім з'явилося серце дракона. Дух смерті спитав:

— Моя королева, чого ви хочете?

— Я привела героя меча. Він хоче, щоб повернутися до життя героїв Тризуба і Луки з її сестрою, — сказала королева.

— Я знаю, що для воскресіння потрібно тіло. Возьми їх і поверни їх назад до життя. Будь ласка, поверни їх до життя, прошу... — сказав герой меча.

— Добре, але я заберу серце дракона.

— Забирай.

— Добре. Горі кроні с'йоне срі міс.

З'явилися величезні ворота, і звідти вийшли примари героїв.

ТОМ 3

МАНА

— ААААА! Ма... нехва.....

— Що з тобою? Кванро, підживлення!

— Дякую... мені потрібні кристали мани.

— Що, я прямо зараз кажу зібрати якнайбільше? Уповільні подачу мани.

— Добре.

Година зборів шахтарів.

— Шахтарі Аромуса, я герой меча, оголошую конкурс зі збору кристалів мани. Той, хто зібере більше за всі кристали за рік, видає 10 000 золотих монет — це як 100 000 000 доларів у наш час.

Народ шахтарів закричав, і кожен шахтар почав шукати кристалів.

Кожен діставав їх по-різному: хтось грабував дворфів та інших підземних істот, а хтось проривав кілометрові тунелі.

Підсумок один: через рік був оголошений переможець, у всі кристали забрали і віддали героя меча.

ТОМ 4

ДРАКОН

Двадцять років тому. Дракон в образі людини сидить на своїй троні.

— Мені цікаво, що там творитися. Дзеркало правди висвітлити не буду, політати хочеться, ну що?

— Сказав дракон, підходячи до обриву у вежі. — Герої, оголошу збір повстанців.

— Прийняв, — сказав герой Лука і запустив сигнальну стрілу.

— Іронум кванте, — сказав герой Тризуба і цим же відкривається портал у кишенькому вимірі.

— І опа!

Перетворившись на дракона, він полетів над своїм містом.

— Треба перевірити, як там геройчики він, — сказав Кронос, телепортувався на край міста до Озера Життя, де жили герої.

— Ну що, як справи?

— А ти що тут робиш?

— Я перевіряю вас.

— Давай, викладуй, або ти забув про мій навик читання думок?

— Я не забув, я знаю про всі твої навички. А ще у мене такий самий навик, який блокує твій, тому що по рівню він вищий за твій. Так, добре, я прочув про якесь повстання. Я даю вам завдання: відшукати його і знищити.

— Я зрозумів, добре.

— Тоді адьйос, — сказав дракон і полетів.

ТОМ 5

ВІЙНА. ПОЧАТОК

— Почати війну, зберіть повстанців знову.

— І так, ось наш план: у нашій розпорядженні біля 10 мільярдів повстанців. Ділимося на 5 груп по 2 мільярди чоловік з усіх чотирьох сторінок.

— Я набираю інформацію і знаю, що завдають шкоди водяного крісла і водяного заклинання.

— Лука, ти, звісно, молодець, але куди піде ще 4 мільярди чоловік?

— Це манова підтримка.

— Добре, тоді я повіду армію.

— Добре, Тризуб. А Лука, попроси сестру зробити отруйні стріли, іціляючі, і митьєво вбиваючі стріли.

— Добре, сестричка, ти почула?

— Так, братик.

— Через тиждень починаємо захоплення.

Через три дні.

— Так, так, хто ж там? Це ж сам герой меча, так?

— Дракон, я знав, я знав, ти не даси так просто перемогти.

— Не дам, звісно, не дам.

— Добре, ну тоді провідець, я особисто вб'ю тебе.

— Ну, я розрахову на цікаву битву.

— Її не буде! ЕНТР ОНЕРО КВАНТРО Я ВІСЬ ВЕЛИКИЙ ЗАХИСТ БОГІВ БОЖЕСТВІННЕ ПЕРЕВТІЛЕННЯ! — сказав герой меча і, за допомогою десяти мільярдів людей і людей, які вони йому дали, він перевірів дракона. Але план був інший: це було зроблено спеціально. Непросто так меч назвав дракона пророком. Він знав, що він побачить усі плани і переможе. Завдяки цьому він і переможе, тому кожному повстанцю він через телепатію розповідав справжній план.

ІСТОРІЯ АРОМУСА

2 частина

Том 1

100 років після останніх подій

"Скрип дверей"

— Хто там?

— Восьмий генерал армії АРОМУСА, а також головний тренер половини його армії. Я зроблю світло?

— Ні, я сам.

'Краноесанейро'

З'явиться магічні ліхтарі.

— Дякую.

— Кажі, чого прийшов?

— Діло у тому, що дракон воскресає.

— Як воскресає? Стривай, воскресає?

— Так, він ще не воскрес, у нас 1 рік.

— Зрозумів. Так, оголосили збір усіх героїв, а також поклич королеву темряви, а

також князів темряви і головного архімага, а саме Ісанура.

— Того самого скелета?

— Так, саме його.

— Добре.

Том 2

— Ну що, князі темряви, герої, королева темряви, головний архімаг Ісанур, я гадаю, ви вже знаєте, що приблизно через рік воскресне дракон.

— Як?

— Чому?

— Якого біса?

Крики незадоволення та непорозуміння.

— Тихше, тихше, зараз все поясню. Коротше, коли всі герої померли, я з королевою темряви, завдяки серцю дракона, ми їх воскресили.

— А чому дракон воскрес?

— Зараз поясню.

1 година розповіді про дух смерті.

— Ну тепер все зрозуміло. А тепер як перемогти дракона?

— Як тільки він воскресне, він буде несприятливий до будь-яких атак, а це означає, що в цьому 1 хвилина. За цей час ми створили на потрібному місці заклинання "демонічного скування". Це закляття скує його і повністю забере всю ману. І тоді, завдяки сковуючим оковам, які будуть колдувати князі темряви, і підпитці мани, яку всі інші будуть мені давати, я з архімагом Ісануром закриємо його у великому аметисті, глибокій печері під фортецею Аромуса.

— Я зрозумів.

— Добре.

— Теж зрозумів.

— Тодімо працювати.

ТОМ 3

— Ісанур.

— Шо?

— Кажі вже, що для закляття треба.

— Я гадав, що я сам за ними піду. Ну добре, ось список.

Він дав йому пом'ятий листочок з надписами.

— Так, що тут? Ага, зірка Незерайта, клітка триголового біса, кров вампіра, голова гаргони, пил піксі і сам магічний аметист. Ну добре, що ж, займайся заклинанням, а я за витратами.

— Добре, давай.

Десь у Незерайті.

— Слухай, ми обидва знаємо, що ти мене не переможеш. Давай ти передаси мені зірку, а я вас не чіпаю, добре?

— Я один із хранителів Незерайта, просто так не здамся.

— Ну що ж, Марторіум.

Сказав герой меча, і в нього в руках з'явився його магічний меч. Один зах і хранителя Незерайта нагло.

— Я хотів по-хорошому, а ось і зірка.

Який час тому.

— Так, всі інгредієнти, крім одного, є.

Він стояв біля величезної вежі, скритої кригою.

— Ех, поки вас випускати не можна, але тут багато вампірів, як не як Північний полюс. Так, а ось і він. Слухай ти, вампір, сюди кров давай, або вб'ю.

— Ти ще хто?

— Герой меча, а ти?

— Сам граф Сарйоон.

— Як я і гадав. Помри.

Один взмах меча, і вампір помер.

— Ну от і все, Таранторіум.

Герой телепортувався до Ісанура.

— Я все зібрав.

— Прямо все?

— Ні, забув щось. Сарказм, ось усе.

— Ну що ж, я майже все.

— Добре, коли закінчиш, прийдеш до нас і з маною закінчимо.

— Добре.

ТОМ 4

2 дні до воскресіння дракона

— Що там, все готово?

— Йдуть останню підготовку.

— Добре, на 35 годин підготуйте заклинання.

— Добре.

2 роки до воскресіння дракона

— Все готово, добре, починайте чаклувати.

— Прийняв.

Воскресіння триватиме 5 хвилин, якщо повезе — 10. І ось 2 хвилини залишилося, тепер 1. Все почалося... Заворушилася земля, мана збирається в одному місці.

— Готуйся, стрій, чекай команди.

Так і воскрес дракон і зупинив час.

— Ну, кажи, що хотів?

— У мене договір.

— Який?

— Я вас не чіпаю, а ви не закриваєте в кристалі.

— Е, ні! Ти приніс забагато болю та слід. СЕНТОРІО КАНТЕРІ!

Час знову пішов, маги наклали закляття, але дракон зміг закричати:

— ТАНЕРО СЕНОРІ!

А потім зник. Герой меча знав це заклинання і відразу наказав прочитати всю територію Аромуса. Через день з'явилися доповідачі.

— Ну що там?

— Лицарі-розвідники знайшли кілька драконячих омівок, однак, несхоже, що ці дракони вміють мислити.

— От дитя... А мій наказ — вбити всіх, а яйце знищити, якщо вони є. Прийнято.

Через день жодного дракона на території Аромуса не було.

— Так, я маю на якийсь час поїхати.

— Добре.

— Будемо чекати.

— Все, все, давайте по справах усіх.

— Добре.

ТОМ 5

Біля обледянілої кріпосниці

— Ось прийшов час, ТРОЄР!

З'являться вогняні кулі, почали розморожувати лід.

— Ну, нарешті, двері.

Всередині:

— Мамо, мамо, а тато не прийде за нами?

— Звісно, прийде. Він розраховував на 10 років, вже скоро.

— Ну, добре.

Скрип дуже старих дверей.

— Тихо за мене.

— Але мамо, то ж тато!

— Тихо, я сказала, чекай.

— Тихіше, то справді я. Привіт, Уран, привіт, Каріана.

— То справді ти?

— Так.

— Ура, тато приїхав, ура! Тихіше, тихіше, візьміться за руки, зараз телепортуємось.

— Добре.

Всі взяли за руки і телепортувалися в королівство.

— Так, слуги, то моя сім'я, переодягніть їх і нагодуйте, я скоро прийду.

— Добре.

— Все, я чекаю.

Слуги обійшли Уреніума і Каріану.

— Так, спочатку треба Уреніума навчити махати мечем. Як не як, він наслідник престолу і мого меча, а в нього ще й день народження завтра, 10 років.

Том 6

— Тато.

— Що таке, Уреніум?

— А чому ти нас закрив у тій вежі?

— Розумієш, синку, тоді була величезна небезпека, та й я не міг тоді бути з вами. А тепер, коли головний ворог переможений, я можу бути з вами. А ще, якби дракон побачив про вас, він би поставив вам ціллу номер один, а потім я зрозумів.

— Так, тату.

— Добре, тепер засинай, завтра твій день народження, буде свято.

— Але я не хочу спати.

— А хочеш, щоб свято стало швидше?

— Так.

— А для цього треба заснути.

— Ну, добре.

— Все, я пішов.

— До завтра, тату.

— До завтра, Уреніум.

Герой меча вийшов з кімнати, а Уреніум закрив очі і заснув. Герой меча, у свою чергу, пішов до Каріани. І тут у замок влетів величезний червоно-чорний вогнедихаючий дракон і вторгся в кімнату Каріани, щоб її вбити. Але безтілесний меч героя меча відрізав йому голову. Потім прийшов сам герой і відвів Каріану в нову кімнату. І всі заснули, тому що було вже пізно. Щось прибирати... тільки герой меча зупинив час, щоб тіло не гнило. А наступного дня всі були зайняті святом, а Уреніум серед гостей навіть здобув собі подругу, але це інша історія.

ЧИ НІ ?

Мінуле дракона

— Я навіть і не знаю, що писати... Хм, ну, гадаю, спочатку краще написати, що в мене є і де. Так, з тих пір, як мене закрили у величезний аметист, минуло приблизно 5 або 6 років. За цей час я тут навіть зміг створити маленький світ, приблизно 10 на 10 метрів. Я зменшив себе, щоб було легше тут знаходитися, а то я був розміром 10 на 9 метрів, ха-ха. Я вже з розуму потихеньку сходжу... Так, зроблю перерву...

Три роки після останніх подій

— Я знову тут, у цьому всесвіті. Мені потрібна їжа, вода і хоча сон, раніше це не було необхідно. Адже коли я тільки народився, у світі було дуже багато мани, і я її їв. А коли створив світ з людьми, будь він проклятий, знадобилося їсти людей, хоча вони були досить смачні. Я вбивав усі підряд, а коли побачив майбутнє, я навіть виплюнув одного з малюків від шоку. Так, вони були найсмачніше. Ой, знову мене понесло в минуле... Так, ну, гадаю, можна розписати все моє життя, адже час в мене багато. Почну з того моменту, як я створив героїчних істот... хоча спочатку я їх називав кормом. Коли я їх створив, я зробив їх малими дітьми, але в кожному з них я залив по 100 душ, щоб вони стали наймачнішими, коли виростуть. Але, на жаль, вони не хочуть розділятися. І через те, що один з них був хлопчиком, а інша — дівчинкою, я вирішив не намагатися їх поділити. А коли ще й пригадав той лук, з яким на мене напав той нещасний чоловік, я вирішив, що хай у кожного буде свій елемент зброї. Як ви

здогадалися, ті двоє були луком і стрілою. А інші ви й так знаєте. Ви, напевно, питаєте, чому я їх не з'їв. Тому що перед тим я з'їв короля огрів, а на наступний день вже побачив майбутнє...

У підземеллі біля аметиста

— Ну, привіт, тату. Знаєш, раніше тільки розмови з тобою давали мені можливість заповнити діру в серці, зробленій тобою. Знаєш, зараз в Аромусі на диво все добре, а ти казав, що ти один його підтримуєш. Ха, дуже смішно. Хоч ти, скоріше за все, й не чуєш... Ах, все, давай, я пішов, у мене є справа. У голові Так, Ісанур сказав, що хоче знайти спосіб, як знищити дракона повністю і не знищити світ... Треба сходити до нього.

Минуле тризуба

В башті Ісанура

— Ісанур.

— Що?

— Пам'ятаєш, ти казав, що хочеш знищити тіло дракона?

— Так, пам'ятаю. А що?

— А якщо ми зараз знищимо аметист, це допоможе чи ні?

— Ну, взагалі, ні. Бо так ми його просто визволимо, але ми можемо розривати його душу, відчіплюючи маленькі шматочки. Але це потребує часу і багато мани.

— Ти хочеш, щоб я відлив трохи в тебе?

— Саме цього я і хочу, але не в мене, а в кристал мани.

— Ти ж знаєш, що я це не люблю... Ай, добре, давай його сюди.

— Ось, вливай.

— Кванро підживлення!

Мана почала збиратися навколо кристала і вливатися в нього. Кристал почав світитися.

— Ну, цього вистачить?

— Так, має вистачити.

— Я тоді піду?

— Так, ти тільки якщо не складно, поклич Аркану.

— Це хто така?

— Це дев'ята княгиня темряви. До речі, характером дуже схоже на тебе: така ж закрита й холодна, нікому не довіряє, все сама робить, наче пантера якась.

— А я тигр, якщо в голові захотів нас звести, то в тебе нічого не вийде.

— Та все, йди вже.

— Добре.

На третьому версі башти

— Арканааа, тебе Ісанур кличе.

— Добре, зараз піду. Так, що такого зробити... Ай, піду на улюблене місце. Ікронум кванте.

Герой телепортувався на скалу Санторія — його улюблене місце, де він любив пробувати вечорами.

— Ех, пролітають спогади. Пам'ятаю, як я звідси передав ману мечу і як я тут останній раз закрив очі, а відкрив їх уже в підземеллях замку. А ще, як я, коли збіг з дому з тією вилкою, прийшов до сюди... Як не як, батьки в мене були п'яницями, хоча я пити теж люблю, хочу і не багато.

Після років спогадів і розчарувань від життя

— Так, там герой меча казав, що хоче Уреніума на полювання зводити, рапторів половити. Ну, добре, тут і ляжу.

Ігорія Уреніума

— Ну що ж, квантер макерооо, меч.

— А що?

— Ти ще не подумав йти на рапторів?

— Ні, а що?

— Та я з вами хотів робити, мені усе одно, немає чого.

— Ну, тоді збирайся.

— Я вже зібраний, ти мене знаєш.

— Ну ти у своєму стилі.

— Так, так. Де зустрічаємось?

— Та в західному оці.

— Ти що, спеціально від лісу подалі?

— Ні, там портал відкривають у лісі.

— Ну, тоді добре. Тоді вирішено. До завтра.

— Давай вже.

— Отут, під бронею, яка, до речі, сама тяжка.

— Ну добре, добре, вистачить уже сперечатися. Уреніуме, Тризубе, ну що ви, як малі діти?

— Взагалі-то, Уреніому тільки вчора 10 виповнилося, а мені вже 1289 років.

— Я й кажу, як діти малі.

— Ай, все задовбав, пішли.

— Та пішли, пішли! Уренію, ти куди побіг? Пішли вже!

— Урааа, тихше, не шуми!

— Вибач, дядю Тризубе.

— Ай, знову кричиш.

— Іще раз вибач... тихо проказав Уреніум.

В лісі рапторів

— А зараз тихо, он вони! — сказав Тризуб, вказуючи на дуже кумедних на вигляд великих динозаврів, схожих на тиранозаврів з нашого всесвіту, але обвислих ліанами і мохом. Для них це було звичайне діло.

— Ну, на рахунок три готові?

— Так.

– 1... 2... 3!

— Уперед!

Прорвався розривний крик рапторів, і вони потрапили на землю.

— Уреніум, а ти молодець! Одразу одного завалив на землю.

— Та ви все стадо одним ударом на землю поклали.

— Ми з мечем не таке зробили.

— Ага, тут ти правду кажеш.

— Так, ну добре, пішли вже додому, нам ще це нести.

— Тоді пішли.

За 10 кілометрів до західного ока

— Сину Тризубе, іди до мене.

— Що сталося?

— Просто підійдіть.

— Ну, добре.

— Кватроро макерон сенер.

— І навіщо ти призвав магічний щит?

— Так треба.

— Тату, мені лячно.

— Ну ось, навіть Уреніум зрозумів, а ти ще ні?

— Hi.

— Навколо нас забагато мани.

— А це означає, що зараз у нас прилетить залповий снаряд з мана пушки.

— Саме так, тупе ти дурбецало.

— І це буде через три, два...

Бааааааах!

— Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

— Тримайся, кванторо підживлення.

На наступний день

— Ну ви там ще довго будете пертися?

— Дядю Тризубе, могли б і допомогти.

— Міг би, але я зам напружений.

— А рюкзаки де?

— А дякую.

Атака була з неба, і якилося потім, княгиня темряви Аркана тренувала магію гру. Як відомо, блискавка вибирає найбільший об'єкт, а дуже сильно обходиться, тому Аркана у вигляді вибачення віддала йому титул. І з того дня герой меч став князем темряви, а його син вирішив стати одним з них.

Історія героя лука і його сестри

Деся у підземеллі

— Которіооон!!!

— Що, Ранурамі?

— Тут буквально всюди бігають раптори.

— Ну, і що з того? Хай бігають.

— Ти не розумієш! Ми в підземеллі, а вони мають бути в лісі!

— І що ти хочеш сказати?

— Ми можемо їх вбити і посмакувати вдома.

— Ну, добре, добре, вмовила, але не більше двох, добре?

— Ну ти і зануда!

— А як ти їх понесеш? Одного я, а другого сама неси. Я й так досить трав ношу, чи ти в нас дуже розумна?

— Хіхі, ти у своєму стилі! А ти про заклинання Сарору забув?

— Ні, ми не можемо туди по Площати навіть одного раптора, так що йди, злови одного і все.

— Ну і добре.

— Ти там усіх не повбивай!!!

На вході у замок

— Лук?

— Дядю Которіон, сестриця Ранурамі, як я вас радій бачити!!!

— Лук, ти теж на полювання з сестрою ходив?

— Ні, були у підземеллі. А що?

— А з яких пір там раптори водяться?

— Я не знаю, у Ранурами спитай.

— Стріла, а ти чого мовчиш?

— Тому що він заставив мене тягти його!

— Сама ловила, сама неси і сама їж!

— Повністю його підтримую.

— Ну тоді давай, треба Каріану попросити приготувати їх.

— Ну добре, давай. Бувай.

— Так, Ранурамі, ти його іди готуй, а я піду спати.

— Добре, до завтра.

Ось і настав кінець цієї історії. Дякую всім, хто дав мотивацію і дивився книгу. Дуже

дякую за таку подорож, але, скоріше за все, це не остання моя книга. Я буду продовжувати писати, а ви, якщо хочете, продовжуйте читати. Всім хорошого настрою!